

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

Cap. LXXVII. An & quomodo eleemosyna ijdem Spiritus iuuentur?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

bus pietatis exercitiis insistit & post illa rursus apparet furor; sed iam in candida veste, & in Ecclesiam introire. Quia tamen altare prohibebatur accedere; necdum sibi iudicabat à Sacrificio cessandum. Quid ergo? Reuertitur ad eadem officia iam quarto; & ab omni cognouit pœna sororem tandem liberatam; postquam eandem cœtui Sanctorum vidit associatam: Bernardus hæc in vita Malachiæ. Pluribus opus non est. *Nisi Catholica Ecclesia*, inquit Isidorus lib. 1. de Officiis, cap. 18. *crederet fidelibus defunctis dimitti peccata, non pro eorum Spiritibus vel Eleemosynam faceret, vel Deo Sacrificium offerret.*

IO. Ex dictis manifestum est, *non frustra hoc Sacrificium pro defunctis peragi.* Verùm hoc non de illo tantum dictum volumus; quod à Sacerdotibus, integræ & probatæ vitæ perficitur; verùm etiam illis, quorum mores minus probantur. Non officit hic Ministrorum indignitas: propterea, quod principale agens in Sacrificio hoc Deus sit, aut Ecclesia; ipsumque Sacrificium *ex opere operato*, vt in scholis loquimur, suum habeat valorem.

M. Sed tamen vt hoc certum: ita certum dignitatem Ministri hic plurimum valere: & efficere, vt quod ex se, & opere operato meritorium est, & satisfactorium; etiam ratione personæ offerentis, & ministrantis fiat meritorium & satisfactorium.

CAP. LXXVII.

*Qua ratione Eleemosyna liberant à molestijs,
quas purgandi Spiritus quandoque
asserunt.*

1. Nam rationem tenuimus, vt probaremus piè defunctorum Spiritus iuari oratione, & saluari sacrificio; eandem in Eleemosyna, pro hac re, virtute demonstranda sequimur.

2. Pro ipsa est primùm Catholicorum consensus. Videmus plerumque, si quando pinguioris fortunæ homines ex hac vita discedunt, mox largas à defunctorum amicis, pro defunctorum salute, fieri Eleemosynas; easdemque repeti primo, tertio, septimo, trigesimo, atque anniuersario depositionis die. Sed & ipsi defuncti, antequam ex hac vita discedant, illud (Lucæ 16) *facite vobis amicos de mammona iniquitatis, vt cum defeceritis &c.* ad se putant pertinere; & ob id pauperum haud postremam in extremis habent curam.

Est se.

Est secundò pro eadem re studium Maiorum; quinos præ-
 cefferunt, eandemque nobiscum Christianam legem sunt profes-
 si. Rem, quamvis certa est, paucis tamen exemplis illustrasse non
 oberit. Primùm sit Pammachij, cui testimonium dat S. Hierony-
 mus, ad eundem; quod vxoris suæ sanctam fauillam, oss. que ve-
 neranda, *Eleemosynarum balsamū rigārit*; sciens scriptum: *Sicut aqua*
extinguit ignem, ita Eleemosyna peccatum, Eccles. 3. Alterum est Hu-
 gonis Gratianopolitani Episcopi; qui diem obitus matris atque
 patris *Eleemosynis*, quo ad vixit, celebrem duxit. In vita eius Gui-
 go V. Prior primæ Carthusiæ. Tertium est coniugis Ottho-
 nis II. quæ Romæ agens; in Apostolorum templo mariti animam,
 & orationibus, & *Eleemosynis*, quas faciebat, Deo cupiebat esse com-
 mendatam. Ita in vita S. Adalberti Martyris & Episcopi Pragen-
 sis, apud Surium Tomo 2. Quartum est Henrici Imperatoris;
 qui cum in vita molestior fuisset Herberto Archiepiscopo Colo-
 nienti, ipsum defunctum voluit prosequi largis *Eleemosynis*, aliis-
 que Christianæ pietatis exercitiis. Hoc Rupertus Tuitiensis in
 vita eius apud Surium, Tomo 4. Quintum est Bambergensis po-
 puli; qui pro Præfule suo Babone orationes ad Deum fudit, & in
 pauperes insignes *Eleemosynas* profudit, quemadmodum legere est
 in actis eius Babonis apud Surium, Tom. 4.

Est tertio pro *Eleemosyna* eorum exemplum, qui in veteri le-
 ge claruerunt lubetur Tobias, à patre, *panem & vinum super sepultu-
 ram iusti constituere* cap. 4. Quam quæso ob curam? An fortè in de-
 functorum gratiam, vt habeant, quo se reficiant? cui hoc, vel per
 somnium, in mentem venit? Voluit pater filium instruere con-
 iuiuium, atq; pauperes vocare; vt illi post acceptam *Eleemosyna* gra-
 tiam, defunctorum animas Deo commendarent, & pro ipsorum
 salute orarent.

Sunt quoque Sanctissimorum Ecclesiæ Præfulum, pro hac re
 tabulæ, & codices. Oportet, inquit Clemens Apostolorum discipu-
 lus, Epist. 1. ad Iacob. fratrem Domini, *pro mortuis Eleemosynas dare*.
 Et B. Chrysostomus, Hom. 20. *Si velue inus*, inquit, *mortui olemus a-*
cere, Eleemosynas demus. Et Hom. 41. in priorem ad Corinth. *iuue-*
sur, inquit, *mortuus non lacrymis sed precibus & Eleemosynis* Et H. m.
 3 in Epist. ad Philip. *Pauperibus*, inquit, *pro ijs indefinente Eleemo-*
ynas demus Et Hom. 21. in Acta *Non frustra Eleemosyna sunt pro defun-*
ctis. Et B. Ambrosius lib. 2. de Excessu fratris Salyri, hortatur pa-
 rentes, vt portionem hæreditatis, quæ ad filios mortuos pertine-
 bat, spiritibus ipsorum, per *Eleemosynas* pauperum transmittant.

Mm 2

Ll.emo-

6. Eleemosynę quoque præstantis; & quam in Scripturis habet commédationem, facile ostendit, quod probamus, sed duo maxime. Alterum, quod Dominus docet nos recipi in æterna tabernacula per eos, quibus eleemosynas conferimus. Lucæ 16. Alterum, quod illa ita peccatum dicatur exstinguere, quemadmodum ignem aqua, Eccles. 3. Vtroque enim indigent hi Spiritus; ut scilicet, & in æterna tabernacula recipiantur: & à peccato, id est, pœnis peccatorum, absoluantur. Quocirca optimè Theophilactus in 12 Lucæ Distributiones, inquit, & oblationes, quæ pro defunctis fiunt, non parum conducunt etiam ijs, qui in grauioribus delictis mortui sunt.

7. Exempla eorum, qui eleemosynis ad iuti sunt, nulla proferimus: quia res clara est. An frustra panem & vinum super sepulturam iusti posuit Tobias? Frustra Pammachius ossa vxoris Eleemosynarum balsamis rigauit? Frustra ad Eleemosynas pro defunctorum ialute faciendas hortati Clemens, Ambrosius, Chrysostomus? Frustra easdem fecerunt Hugo Episcopus Gratianopolitanus? Henricus imperator? Coniux Otthonis II? Ciuitas Bambergensis? Optimè dixisse credendum est Isidorum lib. I. de Officiis capite 18. quando sic loquitur. Nisi Catholica Ecclesia crederet fidelibus defunctis dimitti peccata, non pro eorum Spiritibus vel Eleemosynam faceret, vel Deo sacrificium offerret.

8. Porro, quemadmodum non vna ratio orationum omnium, quæ pro defunctis fiunt: ita neque vna Eleemosyna. Alia illius est conditio, quæ priuato nomine suscipitur, citra vllam notitiam & voluntatem eius, pro quo offertur: alia illius, quæ ex commissione fit defuncti; qui in viuis constitutus, salutis suæ causa, pecuniã aliquam assignat, quæ pœnam purgatoriam per ministros redimat. Eleemosyna primo modo suscepta, nisi ab eo fiat, qui in gratia est, parum pro defuncto efficit. Deo enim, quod ex gratia & charitate ortum non est, absolutè gratum nõ est: tamen si ex liberalitate merita; opera moraliter tantùm bona mirificè interdum remuneret. At quæ secundo modo fit, nihil de valore perdit, quamuis etiam in grauissimis peccatis sit, qui ex voluntate defuncti Eleemosynas largitur. Eleemosyna enim hæc non tam est illorum, qui proximè erogant; quàm donorum, qui donant.

CAP.